

Taylor Jenkins Reid

EVET,
DEDİKTEN
SONRA

Çeviren
İren Kori

Mindy Jenkins ve Jake Jenkins'e
(*Bu kitabın, ailenin en iyi ayaklı ferdi olduğum*
konusunda son söz olması dileğiyle)

pervasız, *sıfat*

Ben tam orada dururken diş macununun kapağını kapamadan banyodan çıkıp gideceksin.

Âşığın Sözlüđü

Bölüm 1

İYİ TARAFI NEREYE GİTTİ?

Dodger Stadyumu'nun otoparkındaydık ve Ryan arabayı nerede bıraktığımızı yine unutmuştu. Ona arabanın C bölümünde olduğunu söyleyip duruyordum ama bana inanmıyordu.

"Hayır," dedi onuncu kez. "Buraya vardığımızda sola değil sağa döndüğümü net olarak hatırlıyorum."

Etraf inanılmaz karanlıktı, önümüzdeki yolu yalnızca aşırı büyük beyzbol toplarına benzeyen sokak lambaları aydınlatıyordu. Arabayı park ettiğimizde tabelaya bakmıştım.

"Yanlış hatırlıyorsun," dedim nefese nefese ve kızgın bir ses tonuyla. Burada zaten fazlasıyla oyalanmıştık; halbuki Dodger Stadyumu'nun karmaşasından nefret ederdim. Sıcak bir yaz gecesinde olduğumuza şükretmeliydim; öte yandan saat ondu ve taraftarların geri kalanı tribünleri boşaltırken biz ikimiz mavi ve beyaz forma denizinin ortasında kavga ediyorduk. Yaklaşık yirmi dakikadır aynı durumdaydık.

"Yanlış hatırlamıyorum," dedi bana bakmaya tenezzül bile etmeden önden yürürken. "Hafızası zayıf olan sensin."

"Ah, tabii," dedim onunla alay edercesine. "Sırf bu sabah anahtarlarımı unuttum diye birdenbire dangalak mı oldum?"

Dönüp bana baktı; bu ânı ona yetiştirmek için kullandım. Otopark engebeli ve dikti. Ben yavaş kalıyordum.

"Evet, Lauren, benim de söylediğim tam olarak buydu. Yani bir dangalak olduğun."

"Yani, temelde söylediğin buydu. Ne söylediğinin farkında olduğunu söyledin; ben değildim sanki."

“Sadece Őu lanet olası arabayı bulmama yardım et de eve gidebilelim.”

Çevap vermedim. C bölümünden gittikçe daha da uzaklaşırken onu takip etmekten başka bir Şey yapmadım. Neden eve gitmek istediği benim için bir gizemdi. Evde hâlimiz bundan daha iyi olmayacaktı. Aylardır bundan daha iyi olmuyordu.

Dodger Stadyumu’nun otoparkının dik yollarında uzun, geniş bir çember çizerek dönüp duruyorduk. Onu hemen arkasından takip ederek yaya geçitlerinde onunla birlikte bekliyor, onun temposuyla karşıya geçiyordum. Hiç konuşmuyorduk. Ona ne kadar çok bağırmak istediğimi düşünüyordum. Ona dün gece ne kadar çok bağırmak istediğimi de geçiriyordum aklımdan. Muhtemelen yarın da ona bağırmak isteyeceğimi. Onun da hemen hemen aynı Şeyleri düşündüğünü tahmin ediyordum. Buna rağmen aramızdaki hava son derece durgundu, düşüncelerimizin hiçbirinden etkilenmiyordu. Son zamanlarda gecelerimizin hafta sonlarımız genellikle gergin geçiyordu; yalnızca hoşça kal veya iyi geceler derken yatışan bir gerginlikle.

Otoparktan ayrılan ilk insan akınından sonra nerede olduğumuzu ve nereye park ettiğimizi görmek çok kolaylaştı.

Ryan daha fazla bilgi vermek için işaret etme zahmetine girmeden, “İşte orada,” dedi. Bakışlarını takip etmek için kafamı çevirdim. İşte oradaydı. Küçük, siyah Honda’mız.

Gerçekten C bölümündeydi.

Ryan’a gülümsedim. Bu nazik bir gülümseme değildi.

Gülümsememe karşılık verdi. Onun gülümsemesi de nazik değildi.

ON BİR BUÇUK YIL ÖNCE

Üniversitedeki ikinci senemin ortalarıydı. Birinci senem yalnız geçmişti. UCLA, başvurduğum zaman sandığım kadar cazip bir yer değildi. İnsanlarla tanışmak benim için zordu. Hafta sonları ailemi görmek için sık sık eve gidiyordum. Şey, aslında eve kız kardeşim Rachel'ı görmek için gidiyordum. Annem ve erkek kardeşim Charlie ikinci sıradaydı. Her şeyimi anlattığım kişi Rachel'dı. Yemekhanede tek başıma yemek yerken özlediğim kişi Rachel'dı ve yemekhanede itiraf etmek istemeyeceğim kadar sık tek başıma yerdim.

On dokuz yaşındaki hâlim, on yedi yaşında liseden sınıf birincisi olarak mezun olurken ve sürüsüne bereket okul yıllığını imzalamaktan ellerime kramp girerkenki hâlimden daha utanıyordu. Üniversitedeki birinci senem boyunca annem okul değiştirmek isteyip istemediğimi sorup durmuştu. Başka bir okul aramamın sorun olmayacağını ısrarla tekrarlamıştı ama bunu yapmayı istemiyordum. Derslerimi seviyordum. Annem bunu her sorduğunda, "Henüz alışamadım o kadar," diyordum. "Ama alışacağım. Buraya alışacağım."

Posta odasında bir iş bulunca üniversiteye almaya başladım. Çoğu akşam benimle birlikte bir veya iki kişi daha olurdu; bu başarılı olduğum bir ortamdı. Küçük gruplarda daha iyiydim. Sesimi duyurmak için fazla çabalamam gerektiğinde ışıdayabiliyordum. Posta odasında birkaç aylık mesaiden sonra bir sürü insan tanıdım. Bazısını gerçekten sevdim. Onlardan bazıları da beni gerçekten sevdi. O yıl Noel tatiline çıktığımızda ocakta üniversiteye dönmek için sabırsızlanıyordum. Arkadaşlarımı özlemiştim.

Dersler yeniden başlarken yeni ders programımın önceden hiç bulunmadığım birkaç binada olmamı gerektirdiğini fark ettim. Genel eğitim derslerimin çoğunu tamamladığımdan psikoloji dersleri almaya başlayacaktım. Yeni ders programımla birlikte gittiğim her yerde aynı çocukla karşılaşmaya başladım. Spor salonunda, kütüphanede, Franz Hall'da.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Belirgin pazıları olan güçlü kolları vardı; kolları gömleğine güçbela sığıyor gibi görünüyordu. Saçları açık kahverengiydi, yüzünde genellikle hafif bir kirli sakal vardı. Daima gülümsüyor, sürekli birileriyle sohbet ediyordu. Onu tek başına yürürken gördüğümde bile amacı olan bir insanın özgüvenine sahipmiş gibi görünüyordu.

Sonunda konuştuğumuzda yemekhaneye girmek için sıradaydım. Üzerimde bir önceki gün giydiğim gri tişört vardı ve onun sıranın biraz ilerisinde durduğunu fark ettiğimde bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm.

İçeri girmek için kimlik kartını okuttuktan sonra arkadaşlarının arkasında kaldı ve kart makinesini idare eden çocukla sohbet etmeye başladı. Sıranın başına ulaştığımda sohbetini kesip bana baktı.

"Yoksa beni mi takip ediyorsun?" dedi doğrudan gözlerime bakıp gülümseyerek.

İçimi birden bir utanç sardı ve onun da bunu fark ettiğini düşündüm.

"Affedersin, aptalca bir espriydi," dedi. "Sadece son zamanlarda her yerde seni görüyorum." Kartımı geri aldım. "Seninle birlikte yürüyebilir miyim?"

"Olur," dedim. Posta odasından arkadaşlarımla buluşacaktım ama onları henüz görmemiştim. Ayrıca hoş bir çocuktü. Akımlı çelen de daha çok buydu. Hoş bir çocuktü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu bana. "Hangi sıraya?"

"Izgaraya gidiyoruz," dedim. "Yani sıraya benimle gireceksen."

“Doğrusu bu harika bir seçim. Zaten canım da acayip çizburger çekiyordu.”

“Izgaraya o hâlde.”

Sohbetin sürmesi için hayli uğraşmasına rağmen birlikte sırada beklerken çoğunlukla sessizdik.

“Ryan Lawrence Cooper,” dedi elini uzatarak. Gülerek sıkıttım. Elinin kavrayışı sağladı. Bu tokalaşmanın bitmesini istemezse bu konuda yapabilecek bir şeyim olmadığına dair muğlak bir hisse kapıldım. Elinin hissettirdiği öylesi bir güçtü.

“Lauren Maureen Spencer,” dedim. Elimi bıraktı.

Kafamda onu rahat ve güvenli, kendinden emin ve çekici biri olarak canlandırmıştım. Bir dereceye kadar sahiden bu niteliklere sahipti. Ama konuşurken söylenmesi gereken doğru sözcüklerden emin olamaz gibi bir hâli vardı; biraz bocalıyor gibiydi. Benim hiç olamayacağım kadar kendinden emin görünen bu hoş çocuk... tüm yanlarıyla insaniydi. Hoş bir görünüş vardı, büyük olasılıkla eğlenceliydi ve dünyayı biz geri kalanlardan daha iyi anlıyormuş gibi görünecek kadar kendisiyle barışık bir insandı yalnızca. Ama aslında anlamıyordu. Tıpkı benim gibiydi. Tam da bu yüzden ondan bir anda daha da çok hoşlandım. Aynı zamanda beni tedirgin etti. Midemde kelebekler uçuşmaya, avuç içlerim terlemeye başladı.

“Eh, artık sorun yok o zaman,” dedim komik olmaya çalışarak. “Aslında *sen beni* takip ediyordun.”

“İtiraf ediyorum,” dedi ve sonrasında hızla yalanını geri aldı. “Hayır! Elbette hayır. Ama bunu fark ettin, değil mi? Sanki bir anda her yerdeydin.”

“*Sen* her yerdeydin,” dedim sırayla birlikte ilerlerken. “Ben her zaman gittiğim yerlerdeydim.”

“Yani *benim* her zaman gittiğim yerlerde.”

“Belki kozmik olarak birbirimize bağlanmışızdır,” dedim şakadan. “Veya ders programlarımız birbirine yakındır. Sanırım seni ilk kez avluda gördüm. Orada Psikolojiye Giriş ile İstatistik

tik dersleri arasında vakit öldürüyordum. Aynı saatlerde Güney Kampüsü'nde bir dersin olmalı, doğru mu?"

"İstmeden bana kendin hakkında iki şeyi açık ettin, Lauren," dedi Ryan gülümseyerek.

"Öyle mi?" dedim.

"Hıhı." Başıyla onayladı. "Daha az önemlisi, şimdi bir psikoloji öğrencisi olduğumu ve aldığın iki dersi biliyorum. Seni takip eden bir sapık olsaydım bu bilgiler bir hazine değerinde olurdu."

"Doğru." Başımı salladım. "Bununla birlikte hünlerli bir sapık olsaydın bunları çoktan öğrenmiş olurdu."

"Her halükârda sapık sapıktır."

Sonunda sıranın başındaydık ama Ryan sipariş verme zamanının gelmesinden ziyade bana odaklanmıştı. Ancak yemek siparişi vermeye yetecek bir süre bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. "Peynirli tost alabilir miyim lütfen?" dedim aşçıya.

Aşçı Ryan'a, "Ya sen?" diye sordu.

Ryan öne eğilerek, "Çizburger, ekstra peynirli," derken kolu kazara koluma değdi. Çok hafif bir elektrik hissettim.

"İkincisi ne?" diye sordum.

"Hı?" dedi Ryan; tekrar bana bakarken neden bahsettiğini çoktan unutmuştu.

"İki şeyi açık ettiğimi söyledin."

"Ah!" Ryan gülümsedi ve tezgâhın üzerindeki tepsisini benimkine yaklaştırdı. "Avluda beni fark ettiğini söyledin."

"Doğru."

"Fakat ben seni görmemişim."

"Peki," dedim, ne demek istediği açık değildi.

"Yani teknik olarak ilk önce sen beni fark ettin."

Ona gülümsedim. "Pes," dedim. Aşçı bana peynirli tostumu uzattı. Ryan'a çizburgerini verdi. Tepsilerimizi alarak gazlı içecek makinesine yöneldik.

"Bu durumda," dedi Ryan, "burada kovalayan sen olduğuna göre galiba bana çıkma teklif etmen için sadece beklemem gerekiyor."

“Ne?” diye sordum yarı şaşkın yarı utanmış bir ifadeyle.

“Bak,” dedi, “epey sabırlıyım. Cesaretini toplaman, benimle konuşmanın bir yolunu bulman ve bunu rasgele bir şeymiş gibi göstermeye çalışman gerektiğini biliyorum.”

“Hıhı,” dedim. Uzanıp bir bardak alarak buz bölmesinin altına ittim. Makinenin buz bölmesi kükredikten sonra sadece üç tanecik buz parçası çıkardı. Yanımda duran Ryan bunun üstüne makinenin yan tarafına küt diye vurdu. Buzlar bir çığ gibi bardağıma düştü. Ona teşekkür ettim.

“Sorun değil. Peki şuna ne dersin?” diye önerdi Ryan. “Yarın akşam altıya kadar beklesem nasıl olur? Hendrick Hall’un girişinde buluşuruz. Hamburger ve belki dondurma yemek üzere seni dışarı çıkarırım. Biraz yürürüz. O zaman bana çıkma teklif edebilirsin.”

Ona gülümsedim.

“Adil olan bu,” dedi. “İlk önce sen beni fark ettin.” Çok çekiciydi. Ve bunu biliyordu.

“Tamam. Yine de bir sorum var. Oradaki sırada,” dedim kimlik kartlarını kontrol eden çocuğu işaret ederek, “Onunla ne hakkında konuştun?” Bunu soruyordum çünkü cevabı bildiğimden oldukça emindim ve ona bunu söyletmek istiyordum.

“Kartları makineden geçiren çocukla mı?” diye sordu Ryan gülümseyerek. Yakalandığını biliyordu.

“Evet, ne hakkında konuştuğunuzu merak ettim.”

Ryan doğrudan gözlerime baktı. “Ona dedim ki, ‘Sohbet ediyormuşuz gibi davran. Şu gri bluzlu kız buraya ulaşana kadar zaman kazanmam gerekiyor.’”

Birkaç dakika önce yalnızca hafifçe hissettiğim elektrik akımı şimdi içimi kavuruyordu. Beni tepeden tırnağa yakıyordu. Bunu el ve ayak parmaklarımın uçlarında hissedebiliyordum.

“Hendrick Hall. Yarın, altıda,” diyerek orada olacağımı teyit ettim. Diğer yandan orada olmak için can attığımı şimdiye kadar ikimizin de anladığını düşünüyordum. *Orada ve sonranın, burada ve şimdiye dönüşmesini istiyordum.*

Yanımdan ayrılırken gülümseyerek, “Geç kalma,” dedi.

İçeğimi tepsime koydum ve yemekhanede rahat bir tavırla yürüdüm. Henüz arkadaşlarımla buluşmaya hazır olmadığımı tek başıma bir masaya oturdum. Yüzümdeki gülümseme fazla büyük, fazla güçlü, fazla parlaktı.

Saat 17:55’e gelirken Hendrick Hall’un girişindeydim.

Birini hevesle bekleliyormuş gibi bir tavır takınmaya çalışarak birkaç dakika oyalandım.

Bu bir randevuydu. Gerçek bir randevu. Bu seferki, okuldaki çocukların cuma gecesi bir parti olduğunu duyup da onlarla partiye gitmemizi istemeleri gibi bir şey değildi. Lisede hoşlandığınız, sekizinci sınıftan beri tanıdığınız çocuğun sonunda sizi öpmesine de benzemiyordu.

Bu bir randevuydu.

Ona ne söyleyecektim? Onu hemen hemen hiç tanımıyordum! Ya nefesim kötü kokarsa veya aptalca bir şey söylersem? Rimelim akarsa ve tüm geceyi bir rakun gibi görüldüğümün farkına varmadan geçirirsem?

Panikleyerek bir pencerede yansımama göz atmaya çalıştım ama tam ben bunu yaparken Ryan ön kapıdan içeri girdi.

“Vay canına,” dedi beni gördüğünde. O andan itibaren bir kusurum olabileceğine dair endişelerim dindi. Yumruklularım veya ince dudaklarıma dair endişe duymuyordum. Bunun yerine koyu kahverengi saçlarımla parlaklığı ve mavi gözlerimin grimsi tonunu düşünüyordum. Ryan’ın gözlerinin yöneldiğini gördüğüm uzun bacaklarımı düşünüyordum. Onları ortaya çıkarmaya karar vererek siyah, jarse bir kısa elbise ve fermuarlı bir ceket giydiğim için mutluydum. “Harika görünüyorsun,” diye devam etti. “Benden sahiden hoşlanıyor olmalısın.”

Bana gülümserken bir kahkaha attım. Ryan bir kot pantolon ve tişört giymişti, üzerine de bir UCLA eşofman üstü vardı.

“Sen de *benden* ne kadar çok hoşlandığını gizlemek için gerçekten gayret gösteriyor olmalısın,” dedim.

Bunun üstüne bana gülümsedi ve bu, öncekinden farklı bir gülümsemeydi. Beni büyülemek için gülümsemiyordu. *Benden* büyülenmişti.

Bu güzel bir histi. Gerçekten güzel bir histi.

Hamburgerlerimizi yedikten sonra birbirimize nereli olduğumuzu ve hayatımızın geri kalanında neler yapmak istediğimizi sorduk. Derslerimiz hakkında konuştuk. Önceki yıl Topluluk Önünde Konuşma dersini aynı öğretmenden aldığımızı keşfettik.

“Profesör Hunt!” dedi Ryan. Yaşlı adamın adını söylerken sesi kulağıma özlem dolu geldi.

“Bana Profesör Hunt’tan hoşlandığını söyleme!” dedim. Kimse Profesör Hunt’tan hoşlanmazdı. O adam en fazla bir karton kutu kadar ilgi çekiciydi.

“O adamda hoşlanmayacak ne var? Gayet hoş biri. Hem bol keseden not dağıtır! O dönem A aldığım tek ders onunkiydi.”

İşin garip yanı, o dönem benim B aldığım tek ders Topluluk Önünde Konuşma’ydı. Ama bunu söylemek uygunsuz bir şey gibi geldi.

“Benim en kötü dersim oydu,” dedim. “Topluluk Önünde Konuşma’da pek başarılı değilimdir. Araştırmalar, yazılı ödevler, çoktan seçmeli sınavlarda daha iyiyim. Dille yapılan şeylerde pek iyi sayılmam.”

Bunu söyledikten sonra ona bakarken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Hemen hemen hiç tanımadığınız biriyle ilk buluşmada söylenmesi hayli rahatsızlık verici bir cümleydi. Bu konuda bir espri yapacak diye ödüm koptu. Ne var ki yapmadı. Dikkatini çekmemiş gibi davrandı.

“Notları şaşmaz bir biçimde A olan bir kıza benziyorsun,” dedi. Çok rahatlamıştım. Beni içine düştüğüm bu utanç verici döngüden çıkarmayı başarmıştı.

Bir kez daha kızardım. Bu sefer farklı bir sebepten. “Şey, idare ederim,” dedim. “Ama Topluluk Önünde Konuşma’dan A almış olmandan etkilendim. Aslında o dersten kolaylıkla A alınmaz.”

Ryan omuz silkti. “Bence sadece şu topluluk önünde konuşma işini kıvrabilen insanlardan biriyim. Geniş kitleler beni korkutmuyor. İnsanlarla dolu bir odaya konuşma yapabilirim ve zerre kadar garipsemem. Beni tedirgin eden teke tek olayı.”

Merakımın fiziksel bir işareti olarak başımı hafifçe yana yatırdığımı hissettim. “Hiçbir durumda konuşurken tedirgin olacak birine benzemiyorsun,” dedim. “Ortamda kaç kişi olursa olsun.”

Hamburgerini bitirirken bana gülümsedi. “Bu kayıtsızlık havası seni aldatmasın,” dedi. “Şeytani bir biçimde yakışıklıyım ve muhtemelen hayatın boyunca tanıştığın en çekici erkeğim, bunu biliyorum ama seninle konuşmanın bir yolunu bulmamın bu kadar uzun sürmesinin bir sebebi var.”

Bu çocuk, bu kadar havalı görünen bu çocuk *benden* hoşlanıyordu. Onu tedirgin ediyordum.

Sizi tedirgin eden kişiyi tedirgin ettiğinizi öğrenmeye denk bir duygu var mı emin değilim.

Sizi cüretkârlaştırır. Kendinizden emin birine dönüşürsünüz. Dünyada istediğiniz her şeyi yapabilme gücünüz varmış gibi hissettirir.

Masanın üzerine eğilip onu öptüm. Onu bir hamburgercinin ortasında öptüm, bu sırada ceketimin kolu kazayla ketçap kabına girdi. Kesinlikle kusursuz bir zamanlama sayılmazdı. Ağzını tam tutturamadım. Biraz yanına denk geldi. Ayrıca onu gafil avladığım belliydi çünkü kendini rahat bırakmadan önce bir an donakalmıştı. Tadı tuzluydu.

Ondan uzaklaşırken az önce ne yaptığım kafama dank etti. Daha önce kimseyi öpmemiştim. Hep öpülen taraf olmuştum. Öpücüğe *karşılık* veren taraf.

Bana baktı, kafası karışmıştı. “Bunu *benim* yapmam gerektiğini düşünüyordum,” dedi.

O an korkunç, feci bir utanç duydum. Yıllar önce YM dergisinin “utanç verici anlar” bölümünde okuduğum türden bir durumdu. “Biliyorum,” dedim. “Üzgünüm. Ben çok... Ben neden yaptım bilmiyorum...”

“Üzgün müsün?” dedi, çok şaşkıındı. “Hayır, üzülme. Bu belki de hayatımdaki en iyi andı.”

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım, gülümsememe engel olamadım.

“Tüm kızlar böyle öpmeli,” dedi. “Tüm kızlar aynen senin gibi olmalı.”

Yürüyerek yurda geri dönerken beni ikide bir kapı aralıklarına ve duvar girintilerine çekip öptü. Kaldığım yurda yaklaştıkça öpüşmelerimiz gittikçe uzadı. Binanın ön kapısına geldiğimizde öpüşmemiz saatlerce sürmüş gibi hissettim. Güneş saatler önce batmış olduğundan hava iyice soğumuştı. Çıplak bacaklarım donuyordu. Ama bedenimdeki elleri, dudaklarımdaki dudakları dışında bir şey hissedemiyordum. Bu yaptığımız şey dışında bir şey düşünemiyordum. Ellerimin boynunda gezinirken hissettirdikleri veya onun temiz çamaşır ve misk kokusu dışında hiçbir şey yoktu aklımda.

Devam etme veya veda etme zamanı gelince geri çekildim ama elim hâlâ onunkini tutuyordu. Onu odama davet etmemi istediğini gözlerinde görebiliyordum. Fakat bunu yapmadım. Bunun yerine, “Yarın seni yine görür müyüm?” diye sordum.

“Elbette.”

“Uğrayıp beni kahvaltıya götürür müsün?”

“Tabii.”

“İyi geceler,” dedim onu yanağından öperek.

Elimi onunkinden çektim ve gitmek için arkamı döndüm. Az kalsın tam orada durup benimle yukarı çıkmasını isteyecektim. Bu randevunun sona ermesini istemiyordum. Ona dokunmaya, sesini duymaya devam etmek, bir sonraki cümlesini öğrenmek istiyordum. Ama arkama dönmedim. Yürümeye devam ettim.

Mahvolduğumu, abayı yaktığımı biliyordum. Kendimi ona

vereceğimi, ruhumu ona açacağımı, iş o noktaya varırsa kalbimi kırmasına izin vereceğimi biliyordum.

O yüzden acele etmeye gerek yok, dedim kendi kendime, tek başıma asansöre binerken.

Odama vardığımda Rachel'ı aradım. Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu. Ryan'ın ne kadar hoş, ne kadar tatlı biri olduğunu ona anlatmalıydım. Söylediği şeyleri, bana nasıl baktığını... Tüm bunların ne kadar heyecan verici olduğunu anlayacak birine içimi dökmeliydim.

Ona anlattığımda Rachel anladı; bütünüyle anladı.

"Peki onunla ne zaman yatacaksın? Sorum bu," dedi. "Çünkü anlaşılana o ki kaldırımda işler iyice kızışmış. Belki bunun için bir tarih belirlemelisin, ne dersin? Mesela onunla şu kadar gün, hafta veya ay çıkmadan önce yatmayacağım gibi." Gülmeye başladı. "Veya istersen bu zamanı birkaç yıla çıkarabilirsin."

Ona doğal akışına bırakacağımı söyledim.

"Bu berbat bir fikir," dedi Rachel. "Bir plana ihtiyacın var. Ya onunla fazla erken veya fazla geç yatarsan?"

Ama bu konuda fazla erken veya fazla geç diye bir kavramın geçerli olduğunu hiç sanmıyordum. Ryan'a, kendime, aramızdaki duyguların sağlamlığına çok güveniyordum. Sanki şimdiden, birlikte öyle iyiyiz ki istesek bile bunu mahvetmemiz mümkün değil, diyebilirdim.

Bu da bana hem yoğun bir heyecan hem de derin bir huzur veriyordu.

Beklenen sonunda gerçekleştiğinde Ryan'ın odasındaydık. Oda arkadaşı hafta sonu için şehir dışındaydı. Henüz birbirimize söylememiş olsak da birbirimizi sevdiğimiz belli idi.

Bedenimi bu kadar iyi anlamasına hayret ettim. Ona ne istediğimi söylememe bile gerek yoktu. Ryan biliyordu. Beni nasıl öpeceğini biliyordu. Ellerini nereye koyacağını, nereye ve nasıl dokunacağını biliyordu.

Önceden sevişme kavramını asla anlamazdım. Bana sıradan ve abartılmış gelirdi. Ama artık anlamıştım. Bu bir eylemden ibaret değildi. O size yaklaştığında yüreğinizin kabarmasıyla ilgiliydi. Nefesinin bir ateş gibi sizi ısıtmasıyla. Beyninizin devre dışı kalması ve yönetimi kalbinizin ele geçirmesiyle.

Onun teması, onun kokusu, onun tadı dışında hiçbir şeyi umursamıyordum. Onu daha fazla hissetmek istiyordum.

Sonrasında çıplak ve savunmasız bir hâlde yan yana yatarken ikimiz de içinde bulunduğumuz hâli önemsemiyorduk. Ryan elimi tuttu.

“Aklımda sana söylemeye hazır olduğum bir şey var fakat bunun az önce yaptığımız şeyden kaynaklandığını düşünmeni istemiyorum.”

Aklındakinin ne olduğunu biliyordum. İkimiz de ne olduğunu biliyorduk. “O zaman daha sonra söyle,” dedim.

Cevabım onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi, bu yüzden açıklama getirdim.

“Bunu söylediğin zaman,” dedim ona, “sana aynı şekilde karşılık vereceğim.”

Ryan gülümsedi ve ardından bir dakika kadar sessiz kaldı. Aslında uyuyakaldığını düşünmüştüm. Ama hemen sonra, “Bu güzel, değil mi?” dedi.

Ona doğru döndüm. “Evet,” dedim. “Öyle.”

“Hayır,” dedi. “Hayır, bu aramızdaki şey mükemmel. Bir gün evlenebiliriz.”

Tanıdığım tek evli çift olan büyükanne ve büyükbabamı düşündüm. Bazen büyükbabam kendini yemeğini kesemeyecek kadar güçsüz hissettiğinde onun yerine büyükanne yemeği kestiği zamanları düşündüm.

“Bir gün,” dedim. “Evet.”

On dokuz yaşındaydık.

ON BİR YIL ÖNCE

Ryan yaz tatili için Kansas'a, evine gitti. Her gün konuşuyorduk. Birbirimize sürekli e-posta gönderiyor, diğerinin cevap yazmasını sabırsızlıkla bekliyorduk. Yatağıma oturup stajından eve dönmesini ve beni aramasını bekliyordum. Yazın başlarında onu ziyaret ettim, anne babasıyla ve kız kardeşiyle tanıştım. Çok iyi anlaştık. Benden hoşlanmışa benziyorlardı. Orada bir hafta kaldım. Ryan'la birbirimizi can kulağıyla dinliyorduk; her gece beni görmek için gizlice misafir odasına geliyordu. Haftanın sonunda beni arabayla havalimanına bıraktığında, benimle birlikte güvenlik kapısına yürürken birisi kalbimi göğsümden söküyormuş gibi hissettim. Ondan nasıl ayrılabilirdim? Nasıl uçağa binip ruhumun diğer yarısından kilometrelerce uzağa uçabilirdim?

Tüm bu hissettiklerimi Rachel'a açıklamaya çalıştım. USC'deki* ilk senesinden sonra kız kardeşim de yaz tatili için evdeydi. Ryan'ı ne kadar çok özlediğime dair ona sızlanıp duruyordum. Rachel'la sohbet ederken konuyla hiçbir alakası olmasa bile sık sık Ryan'ın bahsini açıyordum. Sadece onu düşünüyordum. Rachel aşkımın bu aşırı duygusal göstergelerine, "Ah, bu harika. Senin adına sahiden mutluyum," diye karşılık veriyor, ardından kusarmış gibi yapıyordu.

O sıralarda erkek kardeşim Charlie on dört yaşına yeni girmişti ve o sene liseye başlayacaktı; hâl böyleyken ne benimle ne de Rachel'la takılmak istiyordu. Hatta o yaz, söylemek zorunda olduğum herhangi bir şeyi dinliyor numarası yapmaya bile tenezzül etmemişti. Konuşmaya başladığım anda ya kulaklıklarını takıyor ya da televizyonu açıyordu.

* Güney Kalifornia Üniversitesi -yhn

Benim ziyaretimden birkaç hafta sonra Ryan beni ziyaret etmek için ısrar etti. Uçak biletlerinin pahalı olmasının veya para kazanmıyor oluşunun hiçbir önemi yoktu. Buna değeceğini söyledi. Beni görmesi gerekiyordu.

LAX'e* vardığında onun diğer yolcularla birlikte yürüyen merdivenlerden inişini izledim. Yüzümü görene kadar kalabalığı taradığını gördüm. Bunu belli edişini gördüm. O anda ne kadar çok sevildiğimi, beni görmenin onu ne kadar rahatlattığını gördüm. Tüm bu duyguları fark edebilmemin sebebi benim de onunla aynı şeyleri hissetmemdi.

Bana doğru koştı, çantasını yere attı ve beni bir çırpıda havaya kaldırdı. Beni daha önce hiç olmadığı kadar sıkıca kucaklayarak etrafında döndürdü. Haftalar önce ondan ayrılırken ne kadar perişan olduysam, şimdi yeniden onunla birlikte olduğum için o kadar heyecanlıydım.

Beni yere bıraktı ve elleriyle yüzümü kavrayıp beni öptü. Sonunda gözlerimi açtığımda bizden daha büyük, çocuklu bir kadının bizi izlediğini gördüm. Kadınlı tesadüfen göz göze geldiğimde bana gülümseyip utangaç bir tavırla bakışlarını kaçırdı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa daha önce o da benim geçtiğim yollardan geçmişti.

Derken ailem sonunda arabayı park etmeyi başarıp bizi buldu. Hepsi gelmek için ısrar etmişti; buna biraz da gelmelerini istemediğimi fazlasıyla belli etmem sebep olmuştu.

Ryan terli ellerini kot pantolonunun arkasına sildi ve anneme elini uzattı. "Bayan Spencer," dedi. "Sizi tekrar görmek güzel." Annem üniversite yurdundan taşınmama yardım etmek için geldiğinde Ryan'la tanışmışlardı.

"Ryan, bana Leslie demeni söylemiştim sana," dedi annem gülerek.

Ryan başını sallayarak onayladı ve Rachel'la Charlie'yi selamladı. "Rachel, Charlie sizinle tanıştığıma sevindim. Hakkınızda bir sürü güzel şey duydum."

* Los Angeles Uluslararası Havalimanı -çn

“Aslında,” dedi Charlie, “Bayan ve Bay Spencer denmesini tercih ederiz.”

Ryan onu ciddiye almayı tercih etti. “Affedersiniz, Bay Spencer, benim hatam. Bayan Spencer,” dedi ve hayali şapkasının ucuna dokunup başını eğerek Rachel’ı selamladı. Sonra sağlam bir tokalaşma için Charlie’ye elini uzattı.

Charlie, belki de biri onu ciddiye aldığı için rahatladı.

“Tamam,” dedi Charlie. “Bana Charles diyebilirsin.”

“Ona Charlie diyebilirsin,” diye söze karıştı Rachel.

Hepimiz bagaj teslim alanına yöneldik. Ve Charlie her ne kadar oyunbozanlık etmek istediye de eve dönüş yolu boyunca Ryan’ın kafasını şişirmesi gözümden kaçmadı.

DOKUZ BUÇUK YIL ÖNCE

Son senemizin bahar tatilinde Ryan ve ben Los Angeles'ta kalmaya karar vermiştik. Fakat annem son dakikada bir Cabo San Lucas uçuşuna promosyon bilet buldu ve parasını böyle savurmaya karar verdi. Böylece beşimiz, annem, Rachel, Charlie, Ryan ve ben, kendimizi Meksika'ya giden bir uçakta bulduk.

Bu fikrin en çok Charlie'yi heyecanlandırması oldukça garipti. Uçakta annem, Ryan ve ben koridorun bir tarafında ve Rachel ile Charlie tuhaf, kel bir adamla birlikte koridorun diğer tarafında yerlerimizi alırken, Charlie anneme içki içme yaşının on sekiz olduğunu hatırlatıp durdu.

"Öyle, canım," dedi annem ona. "Ama bu, hâlâ on altı yaşında olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Ama bu daha az yasadışı olur," dedi Charlie emniyet kemerini bağlarken. Uçuş görevlileri koridorlarda bir ileri bir geri yürüyordu. "Meksika'da sarhoş olmam buraya göre daha az yasadışı olur."

Şimdiden uyuyakalmış kel adama değmemek için kendini orta koltuğa sıkıştıran Rachel gergindi. "Yasadışılığın dereceleri olduğundan emin değilim," dedi.

"Bununla birlikte Meksika'da fuhuş yasal sanırım. Yanılıyor muyum?"

"Eh, bu reşit olmayanlar için geçerli değil," dedi Ryan. "Üzgünüm, Charlie."

Charlie omuz silkti. "On altı yaşında göstermiyorum."

"Meksika'da esrar yasal mı?" diye sordu Rachel.

"Affedersiniz!" dedi annem. Çileden çıkmıştı. "Bu bir *aile*

seyahati. Sizi Meksika'ya kafayı bulmanız veya fahişe tutmanız için götürmüyorum.”

Ve elbette hepimiz ona güldük. Çünkü hepimiz şaka yapıyorduk. En azından ben hepimizin şaka yaptığını düşünüyordum.

“Çok safsın, anne!” dedi Rachel.

“Şaka yapıyorduk,” diye ekledim.

“Kendi adına konuş!” dedi Charlie. “Ben ciddiydim. Aslında bu ülkede bana içki servisi yapabilirler.”

Ryan buna güldü.

O zaman birdenbire Charlie'nin, Rachel ve benden ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Üstelik bu fark, sadece kardeşler ve liseyle üniversite öğrencileri arasındaki yüzeysel saçmalıklardan ibaret değildi. Charlie bizden önemli ölçüde farklıydı.

Rachel ve benim aramızda bir yıldan biraz fazla bir yaş farkı vardı. Her şeyi benzer bir bakış açısıyla birlikte yaşamıştık. Babamız evi terk ettiğinde ben neredeyse dört buçuk yaşındaydım, Rachel ise üç yaşına yeni basmıştı. Annem Charlie'ye hamileydi. Rachel ve ben babamızı tam olarak hatırlamıyor olsak da onunla vakit geçirmiştik. Sesini tanıyorduk. Charlie dünyaya geldiğinde onu kucaklayacak tek kişi annemdi.

Bazen Rachel'la benim bu kadar yakın olmamızın, birbirimiz için bu kadar değerli olmamızın Charlie'yi aramıza almamıza engel olup olmadığını merak ediyordum. Charlie doğduğunda kız kardeşimle ortak bir dilimiz, ikimize ait bir dünyamız vardı. Ama öte yandan Charlie'nin bizimle olmakla pek ilgilenmediği de bir gerçektir. Küçük bir çocukken bize aldırış etmeden kendi içinden geleni yapar, kendi oyunlarını oynardı. Rachel'la benim yaptığımız türden şeyleri yapmak, Rachel'la benim konuştuğumuz türden şeyleri konuşmak istemezdi. Her zaman kendi yolunda ilerler, bizim onun için planladığımız şeyleri geri çevirirdi.

Fakat aramızda ne kadar çok farklılık olursa olsun, büyüdüğümüzde üçümüzün de tıpatıp benzer olmamız afallatıcıydı. Charlie mizaç ve kişilik olarak Rachel ile bana benzemiyor olabilirdi ancak genetik mirasından kaçamazdı.

Hepimizde aynı çıkık elmacikkemikleri vardı. Üçümüz de koyu renk saçlarımızı ve mavi gözlerimizi annemizden almıştık. Charlie daha uzun ve ince, Rachel minyon ve daha narındı, ben ise daha geniş ve kıvrımlıydım. Yine de bir bütünün parçalarıydık; bu kadarı aşikârdı.

Uçak havalandı ve başka şeylerden konuşmaya başladık. Ke-mer ikaz ışığı sönünce annem yerinden kalkıp tuvalete gitti. O sırada Ryan'ın koridora eğilerek Charlie'ye bir şeyler fısıldadığını gördüm. Charlie gülümsedi ve başını olumlu anlamda salladı.

"Ona ne söyledin?" diye sordum. Ryan sırtarak söylemeyi reddetti. "Bana söylemeyecek misin?"

"Bu Charlie'yle benim aramda," dedi Ryan.

"Evet," diye araya girdi Charlie tiz bir sesle. "Aramızda."

"Orada ona alkol alamazsın," dedim. "Bu konuda mı konuşuyordunuz? Çünkü yapamazsınız." Sesim kulağa bir narkotik polisiymişim gibi geliyordu.

"Alkol almaktan söz eden kim?" dedi Ryan, belki biraz fazla masumca.

"Tamam, öyleyse ne hakkında konuştuğunuzu neden öğrenemiyorum?"

"Bazı meseleler seni ilgilendirmez, Lauren," dedi Charlie bana takılarak.

Ağzım bir karış açık kaldı. Tuvaletten dönen annem yanıma gelmek üzereydi.

"Sen!" dedim her nasılsa aynı anda hem bağırarak hem fısıldayarak. "Sen on altı yaşındaki erkek kardeşimi sarhoş edeceksin!"

Sonunda muhabbetimizden sıkılan Rachel durumu açıkladı. "Ah, Lauren, uzatma. Ryan eğilip, 'Bakalım ablanı bir hiç uğruna delirtebilecek miyiz?' dedi."

Onaylaması için Ryan'a baktım ve kahkahalarla gülmeye başladım. Charlie de aynı şekilde.

"Yemin ederim," dedi Rachel. "Annem kadar safsın."

DOKUZ YIL VE BİRKAÇ AY ÖNCE

Yüksek şeref derecesiyle mezun oldum. En yüksek onurla mezun olmayı kıl payı kaçırmıştım ama Ryan bana bu konuyu dert etmememi söyleyip durdu. “Ben sadece mezun oluyorum,” dedi. “Hiçbir dereceye girmeden mezun oluyorum ve benim için işler yolunda. Bu demek oluyor ki senin için işler, yolunda olmaktan daha iyi durumda.”

Onunla beklentilerimi tartışamazdım. Şimdiden bir işim vardı. UCLA’nın mezunlar departmanında bir pozisyonu kabul etmiştim. Psikoloji diplomamı nasıl değerlendirmek istediğimden emin değildim ama bunu zamanla keşfedeceğimi düşünüyordum. Mezunlar departmanı başlangıç için kolay, güvenilir bir yere benziyordu.

Mezuniyet günü, Ryan ve ben oditoryumun zıt uçlarındaydık, bu yüzden sadece sabah konuşabildik ve sonra tören sırasında yüzümüzü tuhaf şekillere sokarak birbirimizi uzaktan eğlendirdik. İzleyiciler arasında elinde kocaman kamerasıyla annemi gördüm. Rachel ve Charlie de onun yanındaydı. Rachel bana el sallıyor, başparmağını kaldırarak destek veriyordu. Birkaç sıra geride Ryan’ın ebeveynlerini ve kız kardeşini gördüm.

Orada oturup adımı okuyarak beni çağıracakları ânı beklerken bunun birçok şeyin sonu olduğunu ve daha önemlisi yetişkin yaşamımın başlangıcı olduğunu idrak ettim.

Ryan’la Hollywood’da bir stüdyo daire kiralamıştık. Gelecek hafta, ayın başında taşınacaktık. Çirkin, küçük bir yerdi; sıkışık ve karanlıktı. Ama bize ait olacaktı.

Önceki gece Ryan’la satın alınacak mobilyalar hakkında tartışmıştık. Ryan ihtiyacımız olan tek şeyin zemine atacağımız bir

şilte olduğunu düşünüyordu. Bense artık yetişkin olduğumuzdan bir karyolamızın olması gerektiği kanaatindeydim. Ryan giysilerimizi koymak için birkaç karton kutunun yeterli olacağını düşünüyordu; ben, şifonyerler kullanmakta ısrarcıydım. Tartışma hararetlendi. Ben ona pintilik ettiğini, yetişkin olmanın ne demek olduğunu henüz kavrayamadığını söyledim. O da bana şımarık bir velet gibi davrandığını, paranın ağaçta yetiştiğini sandığımı söyledi. Öyle kötü hissettim ki ağlamaya başladım; o da öyle üzüldü ki yüzü kıpkırmızı oldu.

Çok geçmeden ikimizin de hatalı olduğunu kabul ettiği ve son seferki kavgamızdan beri başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir tutkuyla diğerinden özür dilediği kısma geldik. Hep böyle olurdu. *Seni seviyorumlar, özür dilerimler ve sensiz ne yapardım bilmemler* kavga sebebimizi gölgede bırakırdı.

Sabah yüzümüzde gülümsemelerle, birbirimize sınımsız sarılarak uyandık. Birlikte kahvaltı ettik. Birlikte giyindik. Keplerimizi ve cüppelerimizi giyerken birbirimize yardım ettik.

Hayatımız yeni başlıyordu. Büyüyorduk.

Kendi sıramla birlikte ayağa kalkıp platforma giden yolda yürüdüm.

“Lauren Spencer.”

İlerledim, rektörün elini sıktım ve diplomamı aldım. Göz ucumla Ryan'ı gördüm. Elinde öyle küçük bir levha tutuyordu ki yalnızca ben görebiliyordum. “Seni Seviyorum” yazıyordu. O anda yetişkinlik hayatımızın harika olacağını anladım.

YEDİ BUÇUK YIL ÖNCE

Tanışmamızın dördüncü yıldönümünde Ryan'la Yosemite Vadisi'nde kamp yaptık.

Okul hayatımız bir buçuk sene önce bitmişti. Ben mezunlar departmanında düzgün bir maaş alıyordum. Ryan da idare edecek kadar kazanıyordu. Yosemite gezisine karar verdiğimizde faturalarımızı ödemenin biraz ötesine geçip para biriktirmeye yeni başlamıştık. Fakat bu gezi bize fazla bir masraf çıkarmayacaktı. Kamp ekipmanını annemden ödünç almıştık ve evden yiyecek taşımıştık.

Oraya cuma akşamüstü geç bir vakitte vardık ve çadırımızı kurduk. Çadırı kurmayı başardığımızda güneş batmaya ve hava soğumaya başlamıştı, bu yüzden hemen yattık. Ertesi sabah uyandıığımızda Vernal Şelalesi'nin tepesine tırmanmamız gerektiğine karar verdik. Ziyaretçi el kitabında Vernal Şelalesi'nin zorlu bir tırmanış olduğu, bununla birlikte tepesine ulaşanların hayal edebileceğinizin ötesinde bir manzarayla karşılaşılacağı yazıyordu. Bunun üzerine Ryan, "Hayal edebileceğimin ötesinde bir şey görme havamdayım," dedi. Böylece yürüyüş botlarımızı giyip arabaya bindik.

Ryan'ın gezimizden bir hafta önce annemi arayıp bana evlilik teklifi etmek için onayını istediğini biliyordum. Anneme bir yüzük seçtiğini söylediğini de biliyordum. Ailem sır tutamazdı. Bunu denerdik ama hepimiz iyi bir şeyi kendimize saklayamayacak kadar heyecanlı insanlardık. Kendimize saklamamız gereken sözcükler çatlak bir borudan sızan su gibi taşar, ağızımızdan dökülürdü. Hâl böyleyken Vernal Şelalesi'nin tepesine tır-

mandığımızda, bir noktada Ryan'ın tek dizinin üzerine çökmesini bekliyordum.

Gelgelelim el kitabı oldukça yanıltıcıydı. Vernal Şelalesi'ne çıkmak yalnızca zorlu bir tırmanış değildi. İmkânsızmış gibi geliyordu. Sürekli az kaldığını, tepeye yakın olduğumuzu düşünüyordum. Fakat bir yılan gibi kıvrılarak dağa tırmanan patika yüzünden döndüğünüz her köşeden sonra önünüzde saatlerce sürecek bir uğraş olduğunu fark ediyordunuz. Katetmeniz gereken tehlikeli yollar, dik yokuşlar, dinlenemeyeceğiniz bölgeler vardı. Bir süre sonra kayalardan birinin üstüne oturdum. Ayak bileğimde derin bir yara açılmıştı. Çorabımın içinde kanasa da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İlerlemeye devam etmek zorundaydım.

Tüm bunlara rağmen tırmanış boyunca önümüzde ve arkamızda gayet iyi idare ediyormuş gibi görünen gruplar vardı. Hatta yüzlerinde gülümsemeyle aşağı inen insanlar bile vardı; tepeye ulaşmayı başardıkları için kendileriyle gurur duyuyorlardı. Onların yakasına yapışıp beni ileride neyin beklediğini söylemeleri için zorlamak istedim. Ama ne anlamı vardı ki? Belki beni ne tür zorlukların beklediğini bilmezsem pes etmem gerektiğini de bilmezdim.

İkinci saat itibariyle Ryan'la dağların içine yerleştirilmiş basamaklardaydık. Basamaklar öyle çarpık ve dikti ki ayağınızın tamamı üzerine sığmazdı. Yakında bir şelale vardı; o zaman kendi kendime şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Güzel bir şelale fakat öyle yorgunum ki bu umurumda bile değil.* Bu dağın tepesine ulaşmayı asla başaramayacaktım gibi hissediyordum. Şu broşürde bahsi geçen, sözde hayal edebileceğimin ötesindeki manzaraya gelince, pekâlâ, artık onu hayal edip edememek umurumda değildi. Saçlarım alnıma yapışmıştı. Bluzum terden sıırılsıklamdı. Yüzüm domates gibi kızarmıştı. Pek de nişanlanabilecek bir durumda sayılmazdım. Hem artık Ryan'ın niyetinin bu olduğundan bile emin değildim. Evlilik teklifi yapmak gibi bir düşüncesi olmadığı fikrine kapılmaya başlıyordum.

Ryan'a geri dönmeyi isteyip istemediğini sormayı düşündüm. Cevabı evet olursa zaten büyük ihtimalle hiçbir planı mahvetmiş olmazdım. Cevabı hayır olursa da devam ederdim. Dağın geri kalanını tırmanıp ne olacağını görürdüm.

"Geri dönmek ister misin?" diye sordum. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Ryan güçbela nefes alabiliyordu. Benden birkaç basamak gerideydi. Benden daha formda olduğu hâlde kayarsam beni tutmak için arkada kalmakta ısrar etmişti.

"Tabii," dedi. "Tamam."

Nedense hayal kırıklığına uğramıştım. Ryan geri dönebileceğimizi söyleyene kadar bana evlenme teklifi etmesini nasıl dört gözle beklediğimi fark etmemiştim. Bu tıpkı, akşam yemeğinde ne istediğinize emin olmadığınız ve birinin size Çin yemeği önerdiği anda aslında canınızın deli gibi hamburger çektiğini fark etmeniz gibi bir şeydi.

"Ah, iyi," diyerek arkamı dönüp yavaşça gerilemeye başladım. Bu an iki açıdan başarısızlık gibi görünüyordu. Dağdan aşağı ilerlerken gördüğüm tüm o insanları düşündüm. Hepsi bir zafer kazanmış gibi görünüyordu. Dağdan inmeye başladığımda ters yönden gelen tüm o insanların yanlarından geçerken ben de öyle görünecektim, biliyordum. Bu, başarı ve başarısızlığın ne kadar benzer görünebileceğinin bir ispatıydı. Bazen gerçeği yalnızca siz bilirdiniz.

"Ah, bekle," dedi Ryan. Sırt çantasını yeniden düzenlemek için eğildi. Bunu yaparken basamağın kenarına tehlikeli bir şekilde yakın olması beni korkuttu. Doğrudan şelaleye düşebilirmiş gibi görünüyordu.

Ama düşmedi. Elini uzattı ve bir dizini güven vermeyen bir basamağa dikkatle yerleştirdi. Bana bakarak şöyle dedi, "Lauren, seni hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Sen bu dünyaya gelme sebebimsin. Beni şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha mutlu ediyorsun. Sensiz yaşayamam." Gülüm-

süyordu, buna rağmen ağzının kenarları gerilmeye ve titremeye başlıyordu. Sesindeki güven sarsılmaya başladı. Titremeye başladı. Önümüzdeki grubun bize döndüğünü fark ettim. Ryan'ın birkaç basamak aşağısındaki çocuk grubu durmuş bekliyordu.

"Lauren," dedi, artık heyecanını neredeyse hiç saklayamıyordu, "benimle evlenir misin?"

O şelale birdenbire hayatım boyunca gördüğüm en muhteşem şelaleymiş gibi geldi. Ryan'ın yanına gitmek için basamakları koşarak indim ve kulağına fısıldadım, "Evet." Bir an bile tereddüt etmedim. Aklımda mutlak ve kesin cevabım dışında hiçbir şey yoktu. *Evet. Evet. Evet. Deli misin? Evet!*

Ryan bana sarılırken ağlıyordum. İçimde on erkeğin enerjisi varmış gibi hissettim birden. Yolumuza devam edersek o basamakları çıkabileceğimi biliyordum. O lanet olası dağın tepesine ulaşabilirdim.

Ryan arkasına dönüp bağırdı, "Evet dedi!" İnsanlar alkışlamaya başladı. Ryan'ın vadi boyunca yankılanan sesini duyabiliyordum. Bir kadın haykırdı, "Tebrikler!" Yemin ederim, sanki tüm Yosemite bunu paylaşıyor gibi hissettim.

Kendimizi ilerlemeye zorladık ve bir saat içinde tepeye varmıştık. Vernal Şelalesi bütün hayallerimin ötesinde, muhteşem bir yerdi. Ryan'la ayaklarımızı geniş ırmağa sokarak, hızla akan suyun bizi temizlemesine izin vererek, sincapların fındık yemesini ve kuşların başımızın üzerinde süzülmesini izleyerek orada vakit geçirdik. Paketlediğimiz sandviçleri yerken geleceğimiz hakkında konuştuk. Olası düğün tarihlerinden, ne zaman çocuk sahibi olacağımızdan, bir ev satın alıp almayacağımızdan söz ettik. Düğünün yaklaşık bir sene içinde olabileceğini düşünüyorduk. Çocuklar, otuz yaşımıza kadar bekleyebilirdi. Ev için duruma göre hareket etmemiz gerekecekti. Gerçekten fiziksel olarak bulutların üzerinde olduğumdan mı yoksa mecazi anlamda öyle hissettiğimden mi bilmiyorum ama o akşamüzeri güneşin daha parlak ışıladığını, dünyanın ellerimin arasında olduğunu hissediyordum. Gelecek çok kolay görünüyordu.

Sonunda oradan ayrıldığımızda ikimiz de bunu gönülsüzce yaptık. Önceden yapamayacağımı, çabama değmeyeceğini hissettiğim bu tırmanış, artık şimdiye kadar yaptığım en önemli şey gibi gelmeye başlamıştı.

ALTI YILDAN BİRAZ DAHA ÖNCE

Düğünden iki ay önce yeni bir yatak satın almak için alışverişe çıktık. Büyük boy bir yatak almaya niyetliydik. Şiltesi, bazası, yatak başı ve çarşaflarıyla büyük boy bir yatak daha ucuz bir seçenektir. Kullanışlıydı. Fakat yatak satan bir mağazaya gidip seçeneklere bakmaya başladığımızda bütçemizi aşmaya teşvik edildik. Yan yana yerleştirilmiş, biri büyük boy, diğeri ekstra büyük boy yataklara bakıyorduk. Ryan yanımda duruyordu, kollarını omuzlarıma dolamıştı ve kulağıma fısıldadı, “Hadi en büyük olanı ısmarlayalım. Tüm sevişmelerimizi otel sevişmelerine dönüştürelim.” Kalbim pır pır etti ve kızardım. Ardından satıcıya dönüp ekstra büyük boyu alacağımızı söyledim.